

ת"פ 60832/01/24 - מדינת ישראל, יחידת תביעות שלוחת נתניה נגד אלון בוטביקה

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 60832-01-24 מדינת ישראל נ'

בוטביקה(עציר) ת"פ 61828-05-22

לפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא זהר דיבון סגל
בעניין:

המאשימה מדינת ישראל
יחידת תביעות שלוחת נתניה
ע"י ב"כ עוה"ד סיוון ועקנין
הנאשם אלון בוטביקה
ע"י ב"כ עוה"ד ויקי שמואל

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו, במסגרת שני כתבי אישום מתוקנים שצורפו זה לזה בביצוע עבירות כדלקמן: הסגת גבול בצוותא, לפי סעיף 447 (א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) + סעיף 29(א) לחוק; ניסיון גניבה בצוותא, לפי סעיף 384 לחוק וסעיף 29 (א) לחוק; גניבה מרכב, לפי סעיף 413(א) לחוק; פריצה לרכב בכוונה לגנוב, לפי סעיף 413 ו סייפא לחוק; החזקת נכס החשוד כגנוב, לפי סעיף 413 לחוק; נהיגה ללא רישיון נהיגה, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: הפקודה).

2. בין הצדדים לא גובשה הסכמה לעניין העונש הראוי שיושת על הנאשם וכל צד טען בעניין זה כראות עיניו וכמיטב שיקול דעתו המקצועי.

עובדות כתב האישום המתוקן בת"פ 60832-01-24 (להלן: התיק העיקרי)

3. ביום 13.11.2023 סמוך לשעה 17:05, הגיעו הנאשם ואחר שזהותו ידועה למאשימה לביתה של המתלוננת ביישוב צוקים, באמצעות רכב מסוג קיה פיקנטו. באותן הנסיבות, ובאופן שאינו ידוע למאשימה במדויק, נכנס האחר בשער הכניסה לחצר הבית שהיה סגור ונעול, ואחריו הנאשם. משהבחינו כי דלתות הבית נעולות, נכנס האחר דרך אחד מהחלונות לבית, באופן שלא ידוע למאשימה ופתח את הדלת באמצעות מפתח הקבוע במנעול הפנימי של הדלת.

4. בהמשך, נטל האחר שני תיקים גדולים ובהם כלי עבודה השייכים למתלוננת ושויים כ-20,000 ₪, והכניסם לתא המטען ברכב בעוד שהנאשם שהה בחצר. אז הגיעה למקום המתלוננת ומשהבחינה בשניים החלה בצילום מעשיהם, והם נכנסו לרכב ונסעו מהמקום.

עובדות כתב האישום המתוקן בת"פ 61828-05-22 (להלן: התיק המצורף)

5. לפי האישום הראשון, ביום 16.5.2022 בשעה 15:20 או סמוך לה, נהג הנאשם בקטנוע לכיוון הגן הלאומי בקיסריה, שם התפרץ לרכב חונה בכך שניפץ את שמשת הרכב האחורית ונכנס לתוכו בכוונה לבצע גניבה. בהמשך,

גנב מהרכב כלי רחצה, בשמים, רמקול ותיק "ליוויס".

6. לפי האישום השני, ביום 20.5.2022 נצפה הנאשם כשהוא נוהג על הקטנוע בנתניה ללא רישיון נהיגה משנת 2003. כשבוע לערך לאחר מכן, נמצא הנאשם מחזיק ברכוש הגנוב מאירוע הפריצה לרכב שבאישום הראשון.

טיעוני הצדדים לעונש

7. המאשימה בטיעוניה הפנתה לערכים המוגנים שנפגעו כפועל יוצא ממעשיו של הנאשם ובהם ההגנה על בטחונו של אדם, רכושו וקניינו. חומרה ייתרה ביקשה המאשימה לייחס למעשי הנאשם, עת שלח ידו ברכוש הזולת וגרם לנזקים ישירים ועקיפים לפרט ולציבור בשני מועדים שונים. מטעמים אלו ובהתבסס על פסקי דין המלמדים על מדיניות הענישה הנהוגה שהיא מחמירה, והעונש הוטל על שותפו לדבר עבירה, עתרה המאשימה לקבוע את מתחם הענישה בתיק העיקרי בין 8 עד 20 חודשי מאסר ובתיק הצירוף בין 8 ועד 18 חודשים ורכיבים נוספים.

8. באשר לקביעת העונש בגדרי המתחם, זקפה המאשימה לזכות הנאשם את הודאתו ונטילת האחריות, ולחובתו זקפה את עברו הפלילי המכביד כמו גם קיומו של מאסר מותנה המלמדים על כך שההליך המשפטי אינו מהווה גורם מציב גבול ומרתיע.

9. מטעמים אלו, אליבא המאשימה, העונש הראוי לנאשם הוא מאסר בפועל בן 20 חודשים הכולל הפעלת מאסר מותנה, מאסר על תנאי קנס, התחייבות ופיצוי.

10. ב"כ הנאשם הסתייג מהמתחם לו עתרה המאשימה בהיותו מחמיר יתר על המידה, אינו הולם את נסיבות ביצוע העבירות והפסיקה הנוהגת. בתוך כך נטען כי לא נלוו למעשים תכום ולו מינימלי, ההפך הוא הנכון וחלקו של הנאשם בתיק העיקרי הוא המזערי. הנאשם הוא לא זה שנכנס לתוך הדירה ולא הוא זה שנטל ממנה את הרכוש, ולא לחינם תוקן כתב האישום המייחס עבירות של הסגת גבול וגניבה להבדיל מהתפרצות לדירה, ודרגת החומרה פחותה. לכך ביקש להוסיף כי בפועל לא נגרם למתלוננים חיסרון כיס כיוון שהרכוש שנגנב אינו יקר ערך וממילא הוחזר לבעלים, ובתיק העיקרי אף לא נגרם כל נזק למבנה ובעיקר מדובר בחוסר נעימות. לפיכך, אליבא ההגנה יש לקבוע את מתחם הענישה בתיק העיקרי בין מאסר מותנה ועד למספר חודשי מאסר ובתיק הצירוף בין מספר חודשי עבודות שירות ועד לשנת מאסר.

11. באשר למיקום העונש בגדרי המתחם, ביקש ב"כ הנאשם שיינתן משקל לגילו של הנאשם, נסיבותיו האישיות, והודאה בכתבי האישום שחסכה זמן שיפוטי רב. ב"כ הנאשם אינו מתעלם מעברו הפלילי של הנאשם או מקיומו של מאסר מותנה, אולם סבור כי אין בו כדי למקם את העונש ברף העליון של המתחם כעתירת המאשימה ועתר להשית על הנאשם מאסר בפועל שלא יעלה על 9 חודשים ויכיל בתוכו גם את המאסר המותנה.

12. לאחר שנסתיימו טיעוני ההגנה, ועל אף שאין זהו הסדר המקובל של האירועים, אשת הנאשם פנתה לבית המשפט וביקשה התחשבות בגזירת הדין ומסרה את הדברים הבאים: "המעצר הזה בא לנו בדיוק בזמן שהוא כאילו הפוך ממה כשתכננו בתהליך שהוא עבר בדיוק, עבר תהליך הפסקת כדורים, התפכחות, נולד לנו נכד והוא היה סנדק. נתנו לו את המקום שלו וזה עשה לו טוב. היינו בתהליך ולא הבנו איך זה קרה לנו. אני בטוחה שהוא בזמן הזה חשב על זה. אני עובדת בגן ילדים, הוא חשב על זה בזמן הזה, איך בשניות מתפקשש התכנון משטות קטנה, אני בטוחה שייקח אחריות, תמיד אפשר להחזיק אותו לאן שצריך אם לא לוקח אחריות. שווה לתת לו צ'אנס שלא יחזור לכדורים".

13. הנאשם ניצל זכות המילה האחרונה ואמר את הדברים הבאים: "מצטער על כל השתלשלות העניינים שהסתבכתי יכול להיות מחוסר דעת... אני רוצה להפסיק עם הכדורים, קשה לי לדבר, אני לומד להתמודד בכלי כדורים בכלא, בלי כדורים שהם לרוב עשו את כל הבעיות".

דין והכרעה

14. טרם אדרש לקביעת מתחם העונש ההולם, אומר כי עתירתם המשותפת של הצדדים לקבוע מתחם ענישה נפרד לכל כתב אישום, מקובלת עליי. עסקינן בעבירות רכוש בעלות דרגת חומרה שונה, שלא בוצעו במישור אחד של זמן ומקום. ההלכות שנקבעו בעניין הגדרת המונח "אירוע" ידועות ומוכרות ולא ראיתי טעם לשוב ולפרטם (ראו ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2021), ע"פ 5643/14 עיסא נ' מדינת ישראל (24.6.2015), ע"פ 2519/14 אבו קיעאן נ' מדינת ישראל (29.12.2014), 1261/15 דלאל נ' מדינת ישראל (13.9.2015)).

מתחם העונש ההולם

15. מתחם העונש ההולם ייקבע בהתאם לעיקרון ההלימה תוך מתן משקל לערכים שנפגעו מביצוע העבירות, למידת הפגיעה בהם, למדיניות הענישה הנהוגה, והכול בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

16. הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו ממעשיו של הנאשם הם ההגנה על שלומו ובטחונו של הציבור ככלל, הגנה על בטחונו של אדם בפרט, הגנה על הפרטיות, הרכוש והקניין.

17. עבירות שעניינן שליחה ברכוש הזולת הפכו לתופעה נפוצה, נפוצה מידי והן פוגעות בתחושות הביטחון האישי ומסבות נזקים רבים לאזרח שרכושו נפגע, נגזל ולציבור בכללותו ומטרידות רבות את האזרחים. מעבר לפגיעה במישרין בזכות הקניין ובתחושת הביטחון, עבירות מעין אלו מביאות, ולו בעקיפין, לפגיעה בכיסו של הציבור כולו, בדרך של הגדלת הוצאות המיגון ועלויות פוליסות הביטוח, הצורך בהתקנת אמצעי מיגון נגד גניבות, והן מייצרות תחושות של חדלון וחוסר אונים.

18. כמובן שיש הבדל בדרגת החומרה בין עבירות שעניינן פריצות לכלי רכב וגרימת נזק, לעומת בהתפרצויות וכניסות לבתי מגורים. האחרונות סווגו בין העבירות הפוגעניות ביותר בתחושת הביטחון של האזרח, ועל החומרה היתרה הגלומה בעבירות אלו, כמו גם על נפיצותן וההכרח בנקיטת יד קשה כלפי מבצעייהן, כבר נכתב רבות. ראו מיני רבים: רע"פ 1774/20 אלפקיר נ' פרקליטות המדינה (11.3.2020); רע"פ 7658/18 זוהר נ' מדינת ישראל (1.11.2018); רע"פ 398/14 ערג' נ' מדינת ישראל (16.3.2014); ע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' אואזנה (31.12.2008); בש"פ 45/10 מסארוה נ' מדינת ישראל (8.1.2010); ע"פ 3297/10 וולקוב נ' מדינת ישראל (24.5.2012). באשר לסיכון הכרוך בביצוע עבירת התפרצות לבית מגורים ונזקיה הפוטנציאליים, אפנה בנוסף לע"פ 8197/22 פלוני נ' מדינת ישראל (24.5.2023), שלמרבה הצער, באותו מקרה הסיכון אף התממש והתוצאות הן הרוות אסון.

19. עם זאת, עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה דנן, אינה גבוהה.

20. באשר לתיק העיקרי. מחד, המעשים בוצעו בצוותא, בשעת אחר הצהריים שעה שקיים סיכוי להימצאותם של בני הבית בדירה. הגם שהדירה הייתה ריקה מאדם, הנאשם ושותפו לעבירה פגשו במתלוננת מחוץ לדירתה, והחשש להתפתחות אירוע אלימות אינו מבוטל, ולמרבה המזל, פוטנציאל זה לא התממש. יתר על כן, על אף שברור כי עסקינן במעשים מתוכננים, מקובלת עליי טענת ההגנה שלפיה לא הושקעה מחשבה מוקפדת בביצוען והם חסרי תחכום.

למשל, הנאשם והאחר לא הצטיידו באמצעים מיוחדים לפריצה, לא לבשו בגדי הסוואה, כובעי גרב ואפילו לא כפפות והם לא ניסו להסוות את לוחיות זיהוי הרכב. כמו כן, הכניסה של הנאשם ושותפו לשטח חצר הבית נעשתה דרך שער נעול וסגור. בהמשך היה זה האחר אשר נכנס לתוך הבית דרך חלון ופתח את הדלת באמצעות מפתח קבוע במנעול הבית. הרי אם כן, הנאשם אינו הרוח החיה באירוע וחלקו קטן באופן משמעותי מחלקו של האחר, כך גם האחר היה זה שנטל את הרכוש הגנוב והכניס אותו לתוך תא מטען הרכב. ככלל מידת האשם שיש להטיל על כל חוליה בשרשרת הפעילות העבריינית היא תלויה בחלקו, ובמקרה דנן, ההבחנה בין השניים אף קיבלה עיגון פורמלי הן בעובדות כתב האישום והן בהוראות החיקוק מייחסות לנאשם עבירות מופחתות בחומרתן ובהרבה. יש בכך למתן את הנסיבות ולהשפיע על גבולות המתחם.

21. לא זו אף זו, מבלי להתעלם מעוגמת הנפש ומהפחד שאחז במתלוננת שעה שהבחינה בשני גברים נמצאים בחצר ביתה ללא רשותה, יש להביא בחשבון כי בפועל לא נגרם נזק למבנה, והגזלה ששוויה נאמד כ- 20,000 ₪ הוחזרה מיד לבעלים. וגם זאת, לא מחמת חרטה של הנאשם ושותפו עקב מעשיהם האסורים, אלא בשל תושיותיה הרבה של המתלוננת.

22. ואחרון, יש להביא בחשבון את העונש שהוטל על השותף לדבר עבירה, שכאמור היה הרוח החיה בביצוע העבירות. עם זאת, יש לנהוג בזהירות מרבית ככלל בבחינת קשר בין פסק דין שהוא תולדה של הסדר טיעון "סגור" לבין קביעת גבולות מתחם העונש ההולם, ובפרט שהשותף נידון בגין עבירות נוספות.

23. באשר לתיק הצירוף - הנאשם התפרץ לרכב חונה וגרם לנזק שעה שניפץ את השמשה האחורית של הרכב, עלות תיקון השמשה לא פורטה בכתב האישום המתוקן ויש להניח לטובת הנאשם כי אינה גבוהה. בהמשך נכנס הנאשם לתוך הרכב וגנב מתוכו ציוד אישי. הודות למאמצי רשויות אכיפת החוק הרכוש שנגנב הוחזר לבעליו, ואין מדובר בעניין של מה בכך שכן, לעיתים, עבירות מעין אלו הן קלות לביצוע וקשות ללכידה.

24. החמיר הנאשם לעשות שעה שנהג ברכב כשרישיון הנהיגה שלו פקע בשנת 2003, מבלי לשקול את ההשלכות האפשרויות למעשיו ובקלות דעת. מעשה המלמד על זלזול מופגן בהוראות החוק שיש בו להעמיד בסיכון את ציבור המשתמשים בדרך, אם כי הסיכון מופחת שכן אין המדובר על מי שאינו מורשה לנהיגה.

25. באשר למדיניות הענישה הנהוגה, המהווה כידוע, כלי עזר בקביעת מתחם הענישה. העיון בפסיקה מגלה כי נהוג ומקובל לקבוע מתחמי ענישה בגין עבירות התפרצות בודדת לא מתוככמת לבית מגורים בין 8 ועד 12 חודשי מאסר בגבול התחתון, ועד 24 חודשי מאסר בגבול העליון. כאשר מדובר בעבירות של הסגת גבול וגניבה - המתחם מקל בהרבה בין השאר משום ההבדל בסיווג העבירות כפשע וכעוון. בעבירות של התפרצות לרכב וחבלה במזיד לרכב, מתחם הענישה לרוב נקבע בין מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד לשנת מאסר.

26. להלן פסקי הדין אותם מצאתי כרלבנטיים בעבירות הסגת גבול והתפרצות לבית מגורים, יובהר כי רוב הדוגמאות עולות בחומרתן על ענייננו, הדבר ידוע ונלקח בחשבון בעת קביעת המתחם ומבוצעות ההתאמות הנדרשות. ראו: רע"פ 4121/23 שוויקה נ' מדינת ישראל (7.6.2023); רע"פ 4789/22 פלוני נ' מדינת ישראל (20.7.2022); רע"פ 512/22 דגמש נ' מדינת ישראל (23.3.2022); רע"פ 1857/21 עיד נ' מדינת ישראל (17.3.2021); רע"פ 3565/20 לביא נ' מדינת ישראל (14.6.2020); רע"פ 7658/18 זוהר נ' מדינת ישראל (1.11.2018); רע"פ 1774/20 אלפקיר נ' פרקליטות המדינה (11.3.2020); עפ"ג (תל-אביב) 45306-03-21 ספיאשוילי נ' מדינת ישראל (7.6.2021); עפ"ג (מרכז) 43759-09-19 מניאן נ' מדינת ישראל (11.2.2020); ת"פ 51245-04-19 מדינת ישראל

נ' כהן (27.9.2023); ת"פ 67133-08-21 מדינת ישראל נ' מלכה (29.9.2022); ת"פ 53363-03-19 מדינת ישראל נ' סבאג (22.6.2021); ת"פ (תל-אביב) 33768-02-16 מדינת ישראל נ' קריספיל (28.11.2018) ות"פ 18625-03-15 מדינת ישראל נ' קיס (8.1.2017).

27. להלן פסקי הדין אותם מצאתי כרלבנטיים בעבירות של פריצה וגניבה מרכב: רע"פ 2020/23 סוויסה נ' מדינת ישראל (12.3.2023); רע"פ 4738/20 אבו סבתיאן נ' מדינת ישראל (22.7.2020); עפ"ג 37300-11-22 סלים נ' מדינת ישראל (27.12.2022); עפ"ג (ב"ש) 13395-04-20 אבו כף נ' מדינת ישראל (27.4.2020); עפ"ג 21674-08-19 הייב נ' מדינת ישראל (23.10.2019); עפ"ג (תל-אביב) 51343-04-21 אמר נ' מדינת ישראל (16.6.2021); עפ"ג (תל-אביב) 55518-11-19 אילון נ' מדינת ישראל (20.1.2020); עפ"ג 20738-08-14 מדינת ישראל נ' אבו חאטום (27.8.2014) - הוצג על ידי המאשימה; ת"פ (י-ם) 59310-07-22 מדינת ישראל נ' טוויל (19.11.2023); ת"פ (ב"ש) 2104-12-21 מדינת ישראל נ' מלכה (30.1.2023); ת"פ 59149-08-23 מדינת ישראל נ' רוימי (30.10.2023).

28. להשלמת הפרק העוסק במדיניות הענישה הנהוגה, אומר כי עיינתי ביתר פסקי הדין אליהם הפנתה המאשימה, ולא כי הנידון דומה לראייה. כך לדוגמה: עפ"ג 70940-11-21 מדינת ישראל נ' חליל (21.3.2022) - דובר במסכת פריצות לרכב ולא באירוע בודד. מכל מקום, יש לזכור כי בסופו של דבר מדיניות הענישה הנוהגת היא פרמטר אחד מבין ממכלול שיקולים שבית המשפט שוקל בבואו לקבוע את גבולות מתחם העונש ההולם.

29. לאור כל האמור ובהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות, במידת הפגיעה בערכים המוגנים ובמדיניות הענישה הנהוגה, מצאתי לקבוע את מתחם העונש ההולם כדלקמן: בתיק העיקרי - 18-6 חודשים, ובתיק הצירוף בין מאסר קצר לריצוי בעבודות שירות ועד לשנת מאסר וזאת לצד רכיבי ענישה נוספים.

קביעת העונש במתחם העונש ההולם

30. לא מצאתי כי מתקיימות נסיבות לחומרה או לקולה המצדיקות חריגה ממתחם העונש ההולם. לפיכך, יש לקבוע עונשו של הנאשם בתוך המתחם תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא' לחוק העונשין).

31. הנאשם יליד 1972, נשוי, אב לארבעה ילדים בגילאי 15-26, סב לנכדים ומתגורר עם משפחתו בנתניה. נסיבותיו האישיות של הנאשם מורכבות, אדם שאינו צעיר, חסר השכלה וחסר תעסוקה מוגדרת, בילדותו עזב את הלימודים כדי לעבוד עם אביו, שולב במוסדות בחסות הנוער, לא גויס לצבא, בנו של הנאשם אף הוא היה מעורב בפלילים. עובר למעצרו בתיק הצירוף עבד באופן מזדמן, בין השאר בהובלות, שהה תקופה במעצר, בפיקוח אלקטרוני תקופה לא קצרה, ובהמשך הוקלו תנאי שחרורו מעת לעת ועד למעצרו בתיק העיקרי.

32. הנאשם הודה בכתב האישום וקיבל אחריות על מעשיו באופן המלמד על הפנמת הפסול במעשיו ועל הבעת חרטה. הודאתו של הנאשם חסכה זמן ציבורי יקר ומשאבים נוספים הכרוכים בניהול המשפט, וחסכה שמיעת עדויות רבות בשני תיקים. דברים אלו מקבלים משנה תוקף שעה שלא גובש בין הצדדים הסדר טיעון לעניין העונש והנאשם העמיד את עצמו לשבט או לחסד של בית המשפט, ומתוך ידיעה ברורה כי צפוי לעונש מאסר. עם זאת, כעולה מתסקיר המבחן שהוגש לתיק הצירוף, נטילת האחריות חלקית וניכר כי הנאשם מצמצם מחומרת מעשיו.

33. הנאשם החל את פעילותו העבריינית לפני שנים רבות, צבר לחובתו 7 הרשעות קודמות, בין השנים 2009-2018 בגין שלל עבירות רכוש, אלימות וסמים. הלה נידון למגוון עונשים, ובהן תקופות מאסר, מאסרים מותנים, קנסות, כמו גם התחייבויות להימנע מעבירה. עומד ותלוי נגד הנאשם מאסר מותנה בן 4 חודשים. במאמר מוסגר אציין כי מהתסקיר שהוגש לתיק העיקרי עולה כי לחובת הנאשם הרשעות בתחום התעבורה, אולם המאשימה לא מצאה לנכון להגיש את גיליון הרישום הפלילי ולכן בית המשפט לא ישים עצמו יותר קטגור מהקטגור.

34. מתסקיר מבחן שהוגש לתיק הצירוף, עולה כי הנאשם גדל במערכת משפחתית סבורה ונחשף מגיל צעיר לנורמות וערכים עברייניים, אימץ דפוסי התנהגות שוליים ומושרשים, ניהל אורח חיים התמכרותי ושולי. גם בדברו האחרון, ייחס הנאשם את ההסתבכות בפלילים לשימוש בחומרים משני תודעה. שירות המבחן התרשם כי הנאשם נעדר יציבות בחייו, הן תעסוקתית והן תפקודית וניסיונות לרתום את הנאשם להליכים טיפוליים ולהתמיד בהם, נכשלו. מהתסקיר עולה כי על אף קיומה של נזקקות טיפולית ועל אף שהנאשם תיאר עייפות ממצבו, חסרה מוטיבציה לטיפול, והנאשם התנגד להשתלב בטיפול ההולם את צרכיו. כן התרשם שירות המבחן מקושי של הנאשם בהצבת גבולות פנימיים לאורך זמן, פועל באופן אימפולסיבי ובעל יכולת מוגבלת בוויסות דחפים כשניכר כי סנקציות עונשיות לא הרתיעו אותו מלשוב ולהסתבך בפלילים. שירות המבחן לא מצא יעילות במעורבותו ולא בא בהמלצה טיפולית והמליץ על ענישה מציבת גבול ומרתיעה.

35. מבלי להתעלם מגורמי הסיכוי לשיקום, שעיקרם בתמיכה משפחתית הרי שגורמי הסיכון הם רבים, ובכלל זה, הסתבכות החוזרת של הנאשם בתיק העיקרי בעודו ממתין לטיעונים לעונש בתיק הצירוף, מלמדת על רמת סיכון להישנות עבירות בלתי מבוטלת. לא בכדי, מצא שירות המבחן כי אין יעילות במעורבותם ולא בכדי המליץ על ענישה מרתיעה ומציבת גבול.

36. באשר לסוגיית אופן הפעלת המאסר המותנה. כידוע, סעיף 58 לחוק העונשין קובע כי ככלל, תקופת המאסר המותנה ותקופת המאסר שהוטלה בשל עבירה נוספת ירצו "בזו אחר זו", קרי - באופן מצטבר, זולת אם מצא בית המשפט טעמים להפעלת המאסר המותנה, כולו או חלקו, בחופף למאסר שנגזר. ככל שגדלה מידת הזיקה בין העבירה הנוכחית ובין העבירה שבגינה הוטל עונש המאסר המותנה, כך תטה הכף לטובת ברירת המחדל של צבירת עונשים על פני החלתם בחופף (ראו ע"פ 7907/2014 ואזנה נ' מדינת ישראל, פסקאות 12-18 (22.2.2015), ע"פ 2336/2016 מזראיב נ' מדינת ישראל פסקה 32 (14.12.2017)).

37. בהינתן המקובץ, ומשום שההליך הפלילי אינו מהווה גורם מרתיע דיו, היה מקום להורות כי המאסר המותנה ירצה במצטבר. עם זאת, מצאתי להורות כי חלק מתקופת התנאי תרצה בחופף לעונש שיוטל כאן, בעיקר משום ההודאה ונטילת האחריות.

לנוכח האמור ובאיזון בין הנסיבות לזכותו של הנאשם לבין הנסיבות העומדות לחובתו אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 12 חודשי מאסר בפועל.

ב. אני מורה על הפעלת המאסר המותנים בן 4 חודשים מת.פ 20458-04-18 גזר דין מיום 9.1.2019 וזאת בחופף ובמצטבר לעונש המאסר שהוטל בסעיף א' לעיל, כך שסה"כ ירצה הנאשם 14 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו בשני התיקים שבכותרת ובהתאם לרישומי שב"ס.

ג. 5 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירות רכוש, מסוג עוון, לרבות החזקת נכס חשוד כגנוב ונהיגה ללא רישיון נהיגה.

ד. 6 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירות רכוש מסוג פשע.

ה. אני פוסלת את הנאשם מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים. הפסילה תחל לאחר שחרורו של הנאשם ממאסר ובמצטבר לכל עונש פסילה אחר.

ו. הנאשם יפסל מלקבל ומלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים, ואולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור תוך 3 שנים עבירה של נהיגה בזמן פסילה ו/או נהיגה ללא רישיון נהיגה.

ז. פיצוי למתלוננים בתיק העיקרי ובתיק הצירוף בסך 1000 ₪ לכל אחד. הפיצוי ישולם עד לא יאוחר מיום 1.8.2024 בהתאם לפרטים שתעביר המאשימה למזכירות בית המשפט בתוך 7 ימים.

מוסבר לנאשם כי ניתן לשלם את הפיצויים כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגביה באחת מהדרכים הבאות:

- כרטיס אשראי באתר המקוון של רשות האכיפה והגביה www.eca.gov.il;
- מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גביה) *35592 או בטלפון 073-2055000;
- במזומן בכל סניף של בנק דואר בהצגת תעודת זהות בלבד (או צורך בשוברים).

צו כללי למוצגים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, ל' ניסן תשפ"ד, 08 מאי 2024, במעמד הצדדים.